

Aktier og de Obligationer, som det bevislig har været nødvendigt at udstede for at tilveiebringe de nødvendige Midler til Anlæg af den ommeldte Bane", saa turde det dog være muligt, at min Formening om, at de Omkostninger, man har ved at tilveiebringe Midlerne, ikke blot selve de kontante Summer, man faar ind, men de Omkostninger, man har for at faae disse kontante Summer ind, ere medindbefattede i disse Udtryk, saa at netop min Formening om, at vi ved at gaa ind paa denne Lov uden nogen Forandring af Garantifummen, ogsaa ville komme til at hvare Rente af de Omkostninger, den ærede Koncessionshaver maatte anvende for under de nuværende pengeknappe Forhold at skaffe Kapitalen tilveie. Dette turde være klart for Enhver. Det ærede Medlem glemte imidlertid, hvis han vil drage Noget ud af § 7, at oplyse os om, at denne min Opfattelse af § 7 var urigtig; han sagde ikke et Ord derom, og han forklarede os heller ikke, hvilke Omkostninger der vilde være nødvendige under de nuværende Forhold for at skaffe Kapitalen tilveie, hvilken Sum der vilde være Tale om, at vi ud over billige Grændser kom til at garantere paa denne Maade. Heller ikke dette gav det ærede Medlem os nogen Oplysning om. Saalænge altsaa dette ikke er flet, men den ærede Taler, uagtet han synes at erkjende, at Priserne nu ere lavere end tidligere, dog mener, at man fremdeles maa have den samme Garantifum, turde der i denne Argumentation fra det ærede Medlems Side ligge en Erkjendelse af, at min Formening om, at de Omkostninger, som skulle tilveiebringes under de nuværende Forhold for at faae Kapitalerne, ere usædvanlig høie, er rigtig. Jeg veed ikke, hvorvidt det er rigtigt, men jeg slutter mig kun til, at det ærede Medlem ved sin Tavshed om dette Punkt, uagtet han erkjender, at Priserne ere lavere nu end tidligere, dog synes at forlange en Sum som højeste Garantifum, der er 25 pCt. eller maaste noget over 25 pCt. højere end den Sum, hvorfor Randers-Oreana-Banen er anlagt. Der synes altsaa ikke i, hvad den ærede Forslagsstiller fremhævede, at være nogen virkelig Smødegaaen af min Motivering af vort Vædringsforslag under Nr. 1 og ei heller nærmere Oplysninger, som kunne bringe os til at modificere Forslaget. Svad det andet Forslag angaar, forekommer det mig, at det ærede Medlem efter sin Motivering kunde have undladt at tilraade at forkaste dette Forslag; thi bliver Banen færdig i 1879, behøver man jo slet ikke denne Lov, og altsaa vil Vædringsforslaget ikke komme til at genere, og saa blive de Vedkommendes Forpligtelser i Henhold til Loven af 1875 selvfølgelig bestaaende. At derimod det ærede Medlem skulde mene, at Lovgivningsmagten til en Indrømmelse, som paa Koncessionshavernes Begne forlanges gennem en ny Lov, hvorved at Fristen udsættes i to Aar, ikke skulde turde føie

den under Nr. 2 anførte Betingelse, det paastaar jeg virkelig ikke; Sagen er ganske simpelt den, at kommer denne Lov ud, kan Koncessionshaveren sige, at den Lov vil han ikke benytte, og naar han ikke faar Indrømmelsen, faar han heller ikke Betingelsen. At Lovgivningsmagten ikke skulde turde sætte Betingelser for sin Indrømmelse til Koncessionshaveren, for saa vidt disse Betingelser berøre privat afsluttede Kontrakter, tror jeg ikke, Lovgivningsmagten nogensinde har erkjendt; de ere jo, naar ikke noget andet Mellemliggende fremkommer, henviste til Domstolenes Afgjørelse. Derom er der jo ingen Tvivl. Noget Virkeligt imod Realiteten af Forslaget under Nr. 2 forekommer det mig derfor ikke, at den ærede Forslagsstiller har anført, og ligesom jeg har udtalt mig nærmere om Nr. 1, saaledes vil jeg nu tilføie om Nr. 2, at det kun er en Sikring for private Interesser. Vel siger det ærede Medlem, at det er en Selvfølge, at, hvis Loven benyttes, ere de Private ikke bundne, og dersom Koncessionshaveren sagde det Samme, og alle Vedkommende deri saae en Sikkerhed for, at der ikke i de Kontrakter, som ere oprettede, og som ofte kunne være skrevne paa en Maade — enten ligefrem for Sikkerheds Skyld fra Koncessionshaverens Side eller paa Grund af Uklarhed fra Forfatterens Side om Forholdet, — som stiller hele Spørgsmaalet tvivlsomt hen og derved kan foranledige lige saa mange Processer, som der er Kontrakter, laa nogen Forpligtelse, men at de vare løste fra deres tidligere Forpligtelser, hvis Loven udkommer og bliver benyttet, saa siger jeg, at man ved at vedtage dette Vædringsforslag vil handle praktisk rigtigt, idet man derved vil undgaa megen Tvivl og Bryderi for Alles Vedkommende. Det er altsaa ogsaa praktisk hensigtsmæssigt lige overfor alle de Vedkommende, at man tilføier en saadan Bestemmelse, der paa den anden Side ikke vil have Noget at betyde, hvis Koncessionshaveren siger: Jeg ønsker ikke den Indrømmelse, som Loven giver; thi jeg benytter den gamle Lov.

Beth: Det er med Hensyn til Vædringsforslaget under Nr. 2, at jeg har tilladt mig at begjære Ordet. Jeg skal i den Anledning først tillade mig at rekapitulere nogle af de Bestemmelser, som findes i Loven af 4de Mai 1875. Denne Lovs § 5 indeholder jo, som det ærede Thing befyndt, at Koncession paa det her omhandlede Anlæg ikkun kan meddeles paa Betingelse af, at Anlægget i alt Væsentligt gjøres færdigt og aabnes for Benyttelsen efter en fuldstændig Driftsplan inden den 1ste Oktober 1879. Det er altsaa efter Loven af 4de Mai 1875 een af Betingelserne for Meddelelsen af Koncession, at Banen aabnes for Driften den 1ste Oktober 1879. I Lovens § 7 omhandles en Rentegaranti for de Aktier og Obligationer, som det bevisligt har været nødvendigt at udstede for at tilveiebringe de nødvendige